

(1924 – 1976)

MEHMED KÜÇÜKAĞA

Risale-i Nur Hizmetkârları Ağabeyler'i bulup, araştırdıkça gözlerimiz kamaşıyor, hayret ve takdir hislerimiz arttıkça artıyor... Bediüzzaman ve talebelerinin; Kur'anın yeryüzünde cemaatsiz kalmaması için, milletin iman selameti için, sünnet-i Peygamber'i ihya için, sırf Allah rızası için çilelerle dolu amansız imtihanları ve dahası meşru keyif ve lezzetlerinden feragat hisleri bizleri nasıl heyecana getirip duygulandırmaz ki... Halen hayatta olan Eskişehirli Abdulvahid Tabakçı Ağabey kendi hatıralarını anlatırken mealen şöyle demişti bize: "Hz. Bediüzzaman bu hizmeti mecnunlarla(!), serdengeçtilerle bu günlere getirmiştir. Tenperverlik gösteren, çoluk çocuğunun rızasını/tahsilini öne sürüp ince hesaplar yapanlar, rahatına düşkünler yarı yolda kalmış veya hizmet kervanını en arka sıralardan takip etmişlerdir." Nur'un etnolojik tarihini kazıp deşerken karşımıza bir mecnun(!) daha çıktı; Erzincanlı Mehmed Küçükkağa...

Mehmed Küçükkağa, bulunduğu belde kendisine dar gelen kabına sığmayanlardan... Kimler gibi? Muzaffer Arslan ve Süleyman Kaya gibi... Onlar da öyle...

Merhum Muzaffer Arslan senelerce, bir ömür boyunca iki elinde iki ağır tahta bavulla, bütün Anadolu'yu köy köy, kasaba kasaba, il il gezip Nurları muhtaç gönüllere okuyarak, anlatarak neşreden ağabeyimizdir... Kaderin cilvesi; Mehmed Küçükkağa da, Muzaffer Arslan'ın Erzincan'da bir gece sabaha kadar devam eden bir ders ve sohbetinden sonra ilk hizmet kıvılcımlarını alıp ateşleniyor...

Merhum Süleyman Kaya (Gaye) ise Antalya, Mersin, Antep, Maraş, Adıyaman, Diyarbakır gibi merkezlerde seyyar olarak koku ve esans satma perdesi altında Risale-i Nur neşriyatı yapıyordu. Heybesinin bir gözünde koku, diğer gözünde risale kitapları taşıyordu. Emirdağ Lahikası'nda bulunan bir mektubunda "Üstadım Efendim! 'Bu tarafın vazifesi senin' demiştin." Diyerek Hz. Üstad'tan vazife aldığına işaret etmektedir. Bu iki ağabeyimizin hatıralarını önceki kitaplarımızda neşretmiştik... Özetle böyle...

Her ağabeyimizin kendi makamında, kendi meşrebinde ayrı bir kıymeti var elbette. Mehmed Küçükkağa da tıpkı Muzaffer Arslan ve Süleyman Kaya tarzında istihdam olunmuş bu nurlu hizmet yolunda... Erzincan merkezli hizmet seyranında sayısı bilenemeyecek kadar çok sayıda Risale-i Nur medreselerinin açılmasına vesile olmuş Küçükkağa ağabey. Hafızdır, çok güzel Kur'an okur, sesi güzel ve etkileyicidir; hitabesi, konuşması, ikna gücü kuvvetlidir, üstelik tuttuğunu sabırla koparandır Mehmed Küçükkağa. Gittiği beldelerde önce merkezi bir camide Kur'an okuyarak başlar işe... Cami cemaati toplanıverir hemen etrafına... Kitaplar yanında hazırır... Gerisini aşağıdaki metne bırakıyorum...

Erzincan'ın Selüke köyünde 1 Temmuz 1924 tarihinde doğan Hafız Mehmed Küçükkağa, Anadolu'nun batı bölgelerinde pek tanınmamasına rağmen, Kayseri'den itibaren doğu taraflarındaki destanimsı hizmetlerini hatırlamayan yok gibi... Erzincan'ın kadim ağabeyi Refet Kavukçu: "Kayseri'den doğuya doğru git, Mehmed Küçükkağa hakkında herkes birkaç hatıra anlatacaktır sana" demişti bize. Elhak öyle oldu... Gittik, gördük ve şahid olduk... Merhum Mehmed Küçükkağa ağabeyimizi yakından tanıyan çok sayıda ağabeyimizle görüştüm, onları dinledim... Yalnız, ana temanın nazardan kaçmaması için anlatılanların tamamını kayda geçirip bu metin içine almadım. Küçükkağa için ayrı bir kitap çalışması yapmak gerekiyor... Bu kadarla iktifa ettik...

Hatıralar okunduğunda nurlu yolun mecnunu Mehmed Küçükkağa'nın zaman zaman ailesini, çocuklarını ihmal etmiş gibi bir kanaat uyanabilir. Hakikat-i hal öyle değildir. Altı çocuğunun hepsi de gerek amel-i Salih ve takva yönünden, gerekse dünyevi bakımdan iyi seviyedeler. Allah'ın hıfz ve inayetiyle... Mesela; araştırmalarım sırasında bana yardımcı olan ve yön verenlerden Küçükkağa'nın damadı Tevhit Karakaya Bey, STAR Gazetesi'nin

ve 24 TV'nin eski sahibidir, kendi tarzında hizmet adamıdır. (Tevfik Bey sonradan bu medya kuruluşlarını devretti) Hafız Mehmed'in en büyük oğlu Ömer Küçükkağa da insanlığa önemli hizmetler vermiş bir hoca efendidir... Ömer Küçükkağa bazen duygusallaşmış babasını eleştirse de, hizmetlerini, müstesna cesaretini, kabiliyetini çok takdir ediyor. Anlattıkları merhum Küçükkağa ağabeyimizi çok yönlü olarak tanımamıza vesile olacaktır diye düşünüyorum... Diğerleri de öyle... Hepsine teşekkür ediyorum... Küçükkağa Ağabeyin -çok farklı hizmet hatıralarını toplamam için her görüşmemizde beni devamlı olarak cesaretlendiren ve teşvik eden ve ilgili olanları bulmamda yardımcı olan Erzincanlı Şeref Demir ve Mehmed Tezel kardeşlerimize de bilhassa teşekkür ediyorum.

Muzaffer Arslan Anlatıyor:

Risale-i Nur eserlerini bavula koyup Anadolu'yu dolaşarak insanlara okuyup dağıtırken şarkta beş altı ay kalıyor, çok yerleri dolaşıyordum. Erzurum'da kalıyordum iki buçuk ay, Erzincan'da kalıyordum bir ay, Sivas'ta, Kayseri'de, Van'da... On iki ay içinde en sonunda Çukurova'da kalıyordum. Kış orada geçiriyordum. Edirne'den Hakkâri'ye kadar her yere gittim.

Erzincan için de (1957) Refet Kavukçu'nun adresini vermişlerdi. Baktım onun evi müsaid değil, otele gittim, bir hafta orada kaldım. Otelin önünde kahve vardı, değişik camilerde namazlarımı kıldım, Kur'an kursuna gittim. Buralarda tanışabildiklerime meseleleri anlattım. Fakat birisi evini açıp da, "Buyurun bizim evde sohbet edelim" demedi. En sonunda Niğdeli bir astsubay arkadaş, ziraat memuru Necip isminde bir kardeş getirmişti. O bizi kahvede görünce: "Muzaffer ağabey bu sohbetler kahvede olmaz, bizim ev müsaid, buyurun eve gidelim" dedi. Bizim de aradığımız buydu zaten. O gün Mehmed Küçükkağa'yı birisi derse getirmiş. Bana: "Kardeş nerde kalıyorsun?" dedi, şark şivesiyle. "Otelde kalıyorum" dedim. "Yahu olur mu, evlerimiz müsaid..." O, beni ve otelden eşyalarımı aldı, bizi evinde on beş gün misafir etti. İşte Erzincan cemaati o zaman teşekkül etti.

Refet Kavukçu Anlatıyor:

Mehmed Küçükkağa benim gibi Erzincanlıdır... Ben 1930 doğuluyum. O, benden yaşlıydı... Risale-i Nur'u aşağı yukarı aynı yıllarda tanıdık. Ben 1956'da tanıştım. Küçükkağa manifaturacılık yapmıştı Erzincan'da. Diyarbakır'da bir şeyhe intisabı vardı, bir ara Diyarbakır'a gitti, orada da manifaturacılık yaptı. Diyarbakır'da büyükçe bir zarar gördü, -herhalde- iflas durumuna geldi, ayrıldı geldi tekrar Erzincan'a. Nurlara bağlılığı bundan sonra arttı...

1957 senesinde Muzaffer Arslan Ağabeyimiz gelmişti Erzincan'a, onunla tanıştırdık. Bir gün Muzaffer Ağabeyle sabah namazına kadar Üstad'ın şahsiyeti, kemâlatı, makamı üzerine ders yapmışlar, Ahirzaman'da gelen mühim şahsiyetler hakkında konuşmuşlar. O gecedan sonra ateşlendi zannediyorum. Ahirzaman eşhasını biraz tanırduruma gelince, hizmet faaliyetlerine başladı.

Mehmed Küçükkağa'nın hizmeti daha çok Risale-i Nur dersaneleri açmak şeklinde oluyordu. Mesela gidiyor İskenderun'a, Hatay'a, Kayseri'ye, Sivas'a veya herhangi bir ilçeye; bakıyor oralarda henüz Risale-i Nur yok, dersane açılmamış, hizmet girmemiş... Önce metruk, yıkık bir dam buluyor; orayı düzeltiyor, temizliyor, boyuyor sonra da bir-iki kilim atıyor... Dersaneyi düzenleyip hazırladıktan sonra gidiyor camiye, namazdan sonra bir Kur'an okuyor... Çok güzel yanık bir sesi vardı... Ağlayarak da okurdu... Kalbî, hasbî bir hali vardı... Diyelim İhlâs Risalesi'ni okuyorsunuz, ağlıyordu... O kadar gönülden bir coşkunluğu vardı... Okuduğu Kur'an ile cemaati tesir altına alıyor ve götürüyor dersaneye... Dersaneye gelenlere Risale-i Nur okuyor, açıklıyor... Ayrılırken de bir-iki Risale bırakıp; "Ben on beş gün sonra geleceğim, bunları da siz okuyun" deyip, oradan ayrılıyor. Sonra gidiyor başka bir yere, aynı faaliyeti orada da gösteriyor. Ve hakikaten on beş gün, bir ay sonra aynı yere dönüp, yerinde duruyor mu, durmuyor mu diye bakıyor. Eğer durmuyorsa, hizmeti yeniden başlatıyor... Yakınlaşmış, az-çok kitapları okumuş, bazı şeyler öğrenmiş olanlardan bir-iki kişi bulup, o insanları oraya bağladıktan sonra tekrar bırakıp gidiyor. Mesela Sivas'ta Nazım Ocak zamanında, gene öyle metruk, sağı-solu yıkık bir yer bulmuş, orayı düzeltmiş, bazı yerlerini sıvamış, temizlemiş, bir kapı takmış... Gittiği her yerde yapıyor bunu. Kendi imkânlarıyla yapıyordu...

Bir mendili vardı. O mendil onun çantasıydı. Mendile sığacak kadar ufak baskılı kitaplardan sarar, o şekilde gezilerini, faaliyetlerini yapardı. Erzincan'a da bir-iki ayda bir gelirdi. Gezilerinden ara bulamıyor ki sık gelsin. Geldiğinde de her zaman evine gitmez, dersanede yatardı. Sabahleyin evine uğrar, ondan sonra yine kaybolur, döner, gider, gezerdi.

Çok yerlerde hatırası var... Doğuya yakın olan nereye gitseniz, "Mehmed Küçükkağa'yı tanır mısınız?" Deseniz mutlaka bir tanıyan çıkar, "Evet, böyle bir zatı tanıyoruz" der, bir hatırasını anlatırlar.

1960 senesinin ilk günlerinde ağabeylerin davet mektubu üzerine Ankara'ya ikimiz beraber gitmiştik. En son Isparta'da vefat ediyor, mezarı orada. Allah rahmet etsin...

Mehmed Güleşçi Anlatıyor¹:

1935 Isparta/Senirkent doğumluyum. Matematik, fizik öğretmeniyim. 1960'da, ihtilal döneminde nurluluk faaliyetimden dolayı Senirkent'ten Kars'a sürgün öğretmen olarak gönderildim. Kars'ta ilk günlerimde Küçükağa ile karşılaştım. Mehmet Küçükağa çok yaman bir adamdı. Şöyle ki:

Yanımda götürdüğüm Risale-i Nur eserlerini daha ilk günlerde, ilk tanıştığım Karşılara parasını alarak dağıttım. Elimde kitap kalmadı... Okula kalmadı kitap... Okula başlamadım henüz, 15 günlük tayin mülleti devam ediyor. Risale nerde vardır, nereden getirilir bilmiyorum. Ne yapayım diye sallana sallana dışarıda yürüyorum, caddede. Baktım, karşımdan Erzincanlı Mehmet Küçükağa geliyor. Daha önceden Isparta'da tanışmıştık. O esnaftı, peynircilik yapıyordu. "Yahu sen ne yapıyorsun burada?" dedi. Durumu anlattım. "Sen ne yapıyorsun?" dedim. "Süt alacağım, peynir yapacağım" dedi. Sonra: "Bir davul dolusu Risale-i Nur getirdim, kitapları satmak için dolaşıyorum, ama daha kimseye bir şey söylemedim" dedi. "Kitapları bana ver, dök kitapları evin ortasına bir daha doldur gel" dedim. Hemen gitti kitap almaya. Erzurum'dan getiriyormuş eserleri. İkinci kere doldurdu geldi bavulu. "Seninle beraber bu kitaplar için çıkalım bakalım" dedim. "Ama bana itiraz etmeyeceksin, ben ne dersem bana uyacaksın" dedi. "İyi, uyalım bakalım" dedim. İlk olarak Sarıkamış'a gittik...

Sarıkamış'a vardık, akşam namazını bir camide kıldık. Mehmet Küçükağa hemen kalktı erkenden arka tarafa doğru, kapıya yakın gitti. Kur'an okudu, güzel Kur'an okuyordu. Kur'anı okudu, "Fatiha" dedi, herkesten evvel dışarıya çıktı. Baktım, üç-beş kişiyi etrafına toplamış, "Mühim bir mesele konuşacağız, birinizin evinde konuşmamız lazım" diyor onlara. Etrafındakilerden birisine emir verir tarzda: "Senin evinde toplanalım, müsaid değilse hanımı başka yere gönder" dedi. Acayip bir adamdı yani... Hitabesi, konuşması güzeldi... Garip bir şey... Ben de şaşırımdım hani... Adam, "Peki buyrun gidelim" dedi. Küçükağa tekrar, "Eş dost varsa onları da çağır, mühim mesele konuşacağız" dedi. Yirmi kişiden fazla olduk evde. Kitapları döktü ortaya; "Bu kitaplar hakkında konuşmaya geldik, bizim işimiz bu" dedi. Açtı kitabı, açıklamalı güzel bir ders yaptı. Ders bitti, "Bu kitapları birinize bırakacağım, haftaya bir daha geleceğim, satılmayanları geri alırım, satılanların parasını alırım" dedi. Bir genci hedef aldı, "Bu gence bırakıyorum" dedi. O da emrivaki... (gülüyor) Hakikaten çok yaman adamdı Mehmed Küçükağa... Kars'a geri döndük...

Küçükağa, Kars'tan ayrılınca Arpaçay'da yakalanmış –Ben oraya gitmedim- Ona demişler: "Sana birisi kefil olmayınca seni buradan salmayız." "Kefil var, Sanat Okulunda öğretmen, onu getireyim" demiş. Geldi, "Beraber gideceğiz, sen kefilisin, ben suçlu, sakın suçlu benim deme, suçu alma üzerine" dedi. Hâkim, "Bir daha buralar gelmeyin" deyip bizi de, kitapları da saldı, bıraktı.

Mehmed Hamid Güven Anlatıyor:

Malatya'da, 1965 senesinde biz yeni bir dersane almıştık. Bu şöyle oldu:

Malatya'ya Mehmet Küçükağa gelmişti, bizim evde ders okuyorduk. O, "Bu evde olmaz, bir dersane almamız lazım" dedi. Hepimiz memurduk, fazla paramız yoktu. Dedim: "Senin hafızlığın var mı?" "Var" dedi. Malatya'nın zenginlerinden Mehmet Vaizoğlu vardı. Hatta İmam Hatip Okulu'nu da o yaptırmıştı. Ona gittik. Mehmet Küçükağa ona bir Kur'an okudu, manasını şerh etti, güzel sesi vardı. Sonra Sözlere kitabından bir ders okuduk. Dersten sonra, Mehmet Küçükağa ona dersane ihtiyacını anlattı. Mehmed Vaizoğlu, o zamanın parasıyla üç bin lira verdi bize, Allah ebediyen razı olsun. Böylece biz dersanemizi almış olduk.

Emekli Askeri Pilot Ali Demirel Anlatıyor:

1967'de Kayseri'ye tayinim çıktı. Orada Ahmet Şükrü Kılıç diye öğretmen bir arkadaş vardı. O da İstanbul Bakırköy Lisesi'ne tayin oldu sonra. Babasının Kayseri'de dükkânı vardı. Oraya, "İrtibata geçebileceğim bir Nur talebesi var mı?" diye öğrenmeye gittim ki, baktım Ahmet'in kendisi orda... Meğer izin alıp memleketine gelmiş. "Haberin var mı? Erzincanlı Mehmet Küçükağa diye birisi geldi, bir dersane buldu" dedi. Çok sevindim. "Nerde?" dedim. "Turan Otelinin yanındaki Şeyh Camii'nin orada" dedi. Hemen gittim. Henüz yeni kuruluyordu. İki aydır ev arıyorlarmış, ancak bulmuşlar. Ev bulamayıp çok darda kalınca Seyyid Burhaneddin Hazretleri'nin kabrine gidip himmet dilemişler. Allah'a dua etmişler. Allah da nasip etmiş. Mehmet Kurdoğlu ile Hüseyin Bulut o sırada Kayseri'de, Mehmet Küçükağa'ya yardım ediyorlardı.

¹ Mehmed Güleşçi'nin hatıralarının tamamı bu kitapta kendi adı altındaki metinde neşredilmiştir.

Şerafeddin Kartal Anlatıyor:

1967-1971 yıllarında Kayseri’de dersanede kaldım. Ağabeyler göndermişti beni Kayseri’ye. Erzincanlı Mehmed Küçükağa Ağabey açmıştı o kaldığım dersaneyi.

Mehmed Küçükağa daha önce tarikatta bulunmuş, tarikattan Risale-i Nur’a geçmiş. Bizim tanıdığımızda peynircilik yapıyordu. Dedim: “Ağabey nasıl temin ediyorsun geçimini? “Ben peynir yaptırıyorum” demişti. Erzincan peyniri meşhurdur. Manifaturacılık da yapmış.

Otuz üç yaşında iken ağabeylerin tensibi ile 1967 yılının son aylarından itibaren dört sene Kayseri’de hizmetlerde bulundum. Mehmed Küçükağa Ağabey o sırada 45 yaşlarındaydı. Kayseri’de kaldığımız dersaneyi Mehmed Küçükağa Ağabey kendi imkânlarıyla açmıştı. Bizden evvel, Mehmed Kurdoğlu vardı bu dersanede. Kaldığımız dersane çok eski Rum evlerinden bir binaydı. Mehmed Küçükağa birkaç işçi tutup bu evi temizletmiş. Zaten ev sahibi de kira almaya bile gelmiyordu. Binanın camları bile yoktu, kenarları açıktı, hava-rüzgâr gelip geçiyordu. Mehmed Küçükağa kırık camlara dokunmadan naylon geçirmiş pencerelerine. Ali Mutlu ağabeyden 10 kadar çuval istedik, çuvaları kesip kuşgözü kadar menfez bırakmadan kapatmıştık açıkları. Yalnız halı güzeldi, Isparta halısıydı... Mehmed Küçükağa Ağabey, imkânları nispetinde ekser yerlerde böyle faaliyetler göstermiştir. Allah rahmet etsin...

Şeref Demir Anlatıyor:

Erzincanlıyım. 1959 doğumluyum. 1974 yılında Risale-i Nur hizmetlerini tanıdım. Mehmed Küçükağa Ağabeyin son dönemlerine yetiştim, hatıralarını kendisinden çok dinledim.

Mehmed Küçükağa manifaturacılıkla ve peynircilikle meşgul olan Erzincan esnaflarından birisiydi. Çok ibretli bir hayat hikâyesi vardır. Erzincan Risale-i Nur hizmetlerinin saf fi evellerindedir. Ömrünü ve servetini tıpkı bir sahabe gibi Risale-i Nur yoluyla iman-Kur’an hizmetlerine adanmıştı.

Mehmed Küçükağa Erzincan’a sığmaz; şehirleri, kasabaları, bucakları, köyleri dolaşır kendi hamiyet ve himmetiyle maddi imkânlarını kullanıp, Risale-i Nur medreseleri tesis edip açardı. Çok yerlerde dersane açmayı kendisine hedef edinmişti. Çok iyi Kur’an okuduğu için camilere gider, oranın cemaati ile teşrik-i mesai kurar, oradan birilerini hazırlar, o medreseye oturturdu. Bir iki eşya, yatak-yorgan temin eder, bir takım da Kur’an, Risale-i Nur koyup, haydi allahâsımarladık der giderdi. Küçükağa Ağabey has dairedeki dava sahibi ağabeylerimizin çizgisinde yürümüştür hep.

Küçükağa ağabey hamiyet ve himmetini dini mübin-i İslam’ın selameti için, neşr-i Kur’an için sarf ederken belki zaman zaman çocuklarını, ailesini ihmal etmiş de olabilir. Fakat hakikat-ı halde O, onları Hz. Ebubekir gibi Allah’ın hıfz ve himayesine emanet edip, ihtiyaca binaen hizmetlerle meşgul olmuştur. Cenab-ı Hak da çocuklarının her birisini cemiyette birer köşe taşı hükmünde olarak gerek sosyal statüleri noktasından, gerekse amel-i salih ve takva noktasından insanlığa, memlekete, vatana ve millete faydalı, güzel işlere vesile etmiştir. Kendi hayalimde misallendirerek söylüyorum; çocuklarının üzerinde el bebek, gül bebek titreyen insanların birçoğunun yıllar sonra kader-i ilahi itibarıyla evlatlarının her birisinin bir taraflara savrulduğunu görebiliyoruz.

Mehmet Tezel Anlatıyor:

1946 yılında Erzincan’ın merkez nahiyelerinden Çatalarmut’ta doğdum. Nahiyemiz şimdi köy oldu. Çatalarmut Erzincan’a 17 kilometre mesafededir. İstanbul Gazetecilik Yüksek Okulu mezunuyum. 27 yıl Erzincan Ticaret ve Sanayi Odası’nın genel sekreterliğini yaptım. Şimdi emekliyim. Erzincan’da ikamet ediyorum.

Benim Risale-i Nur’la tanışmam 1966 yılının yaz aylarında oldu. Bu saadetten yaklaşık altı ay sonra 1967’nin Şubat ayının şiddetli bir kış gününde Mehmed Küçükağa köyümüz olan Çatalarmut’a misafir olarak geldi. Köyümüze böyle misafirler geldiğinde Polatlar hanedanından Salih amcanın misafiri olurlardı. Küçükağa ağabey önce camide namazı kıldırır, sonra kalacağı eve davet edildi. Ben de, ilme çok müştak pederim Ahmet Tezel ile beraber bu eve gittim. Küçükağa Ağabey Beşinci Şua’dan okuyup izah ediyordu. Cemaat pür dikkat dinledi. Dudaklardan hayret ifadeleri dökülüyordu. Deccal, Süfyan, Mehdi meseleleri anlaşılmıştı. Ben de Beşinci Şua’yı ilk defa hayretle dinlemiştim. Halkımız muhafazakâr ve mütedeyyindi. Dersten sonra herkes bu asrı tanımanın huzur ve hayreti ile evlerine dağıldı. Küçükağa ağabey bu evde kaldı. Ertesi gün yine pederimle beraber öğle vaktinde misafirin yanına gittik. Bu sefer fazla kalabalık yoktu. Ev sahibi Salih amca, çocukları ve yeğeni Şakir Polat vardı. Bu dersten sonra Şakir Polat ömrünün sonuna kadar nurları okumuş ve sadakatle hizmet etmiştir. Allah rahmet etsin, vefat etti.

Köyümüzün eski muhtarlarından Şerif Veyisoğlu vardı. Bu zat cesur, hamiyetli, sözünü sakınmaz, iri yapılı bir insandı. Nurlarla alakası yoktu, sonradan da olmadı. Fakat haksızlığa karşı çıkan, zalime boyun eğmeyen bir adamdı. Bu zat Mehmet Küçükağa'nın yanına oturmuş halde bir kahvede sohbet ediyorduk ki içeriye aniden nahiyeye müdürü girdi. Küçükağa'ya kimliğini, nereden ve niçin geldiğini sordu. O da köye beraber geldiği İbrahim Pala'yı göstererek bu arkadaşımıza traktör almaya geldik dedi. Nahiyeye müdürü akşamki sohbeti ima ederek suç işlediğini, nahiyede bulunan karakola götürülerek ifadesinin alınacağını söyledi. Küçükağa sakın ve mütevekkil bir şekilde peki geleyim ama önce bir abdest alayım diyerek dışarı çıktı.

Kahvede cemaat müdürle baş başa kaldı. Daha doğrusu donduk kaldık. Herkes sakın sakın birbirine bakıyor, kimseden çıt çıkmıyordu. O sessizlikte Şerif Veyisoğlu yüksek bir sesle ve hiddetle: "Müdür bey! Bu adam ne yapmış ki karakola götürüyorsun? Biz misafirimizi hepimiz tanıyoruz. Erzincan'ın en asil ailelerindedir. Köyümüzün şerefi yok mu? Götüremezsin. Biz misafirimizi size vermeyiz" dedi. Daha epeyce bir şeyler söyleyerek hepimizin yüreğine su serpti. Rahat bir nefes almıştık. Şerif Veyisoğlu'nun bu çıkışından sonra müdür birden değişti, rengi attı. "Öyle ise masanın üstündeki şu kitabı bana verin" dedi. Kırmızı kaplı Şuâlar'ı aldı, cebinden çıkardığı bir kâğıda not etti, kitabı tekrar yerine koydu. Suskun ve perişan bir şekilde odadan çıktı, gitti. Küçükağa Ağabey abdestten dönerken müdürün perişan bir halde odadan çıkışına hayret etti. Olan bitenden haberi yoktu. Olanları öğrenince pek şaşırmadı. Zaten o, böyle olaylara alışkındı. Sık sık böyle hadiselerle karşılaştığını, defalarca tutuklandığını biliyorduk.

Şerif Veyisoğlu'nun bu çıkışı, köyümüzün maddi manevi haysiyetini kurtarmıştı. Bu hadiseden sonra köyümüzde hizmetler inkişaf etti. Erzincan hizmetlerinin bir şubesi oldu. 1978 yılında Erzincan'ın ilk köy medresesi buraya yapıldı. Burada çok kıymetli nur talebeleri yetişti. Köyümüze gelen ağabeyler bu dersanede misafir edildi.

Şerif Veyisoğlu bu olaydan birkaç ay sonra şiddetli bir kalp krizi geçirdi. Hastalığın verdiği ikaz ile İslam'ı daha dikkatli yaşamaya başladı ve sıhhat ve afiyetle 90 yaşına kadar yaşadı. 2013 yılına vefat etti. Bize, Mehmed Küçükağa'nın duasının bereketiyle çok yaşadığını söylediler. Allah rahmet etsin.

Yusuf Mercan anlatıyor:

1946 Erzincan doğumluyum. Makine mühendisiyim. Meşrebimiz uyumlu olduğu için Mehmed Küçükağa Ağabeyi çok iyi tanıyorum. Onunla çok beraberliğimiz oldu. Şimdi İstanbul'da ikamet ediyorum.

Küçükağa'nın hizmet şevki çok ziyade idi. Herhangi bir ilden veya köyden hizmet için bir davet geldiğinde, varsa yanına bir arkadaş alır hemen yola çıkardı. Erzincan'dan çıkmadan önce ailenin ihtiyaçlarını temin edebildiği kadar alır, yola öyle çıkardı. Ekseri Doğu, Güneydoğu, İç Anadolu bölgelerinin hizmetleriyle meşgul olurdu. Gittiği il ve beldelerden Erzincan'a dönünce kimlerle görüştüğünü, neler yaşadığını müspet tarzda, teferruatlı bir şekilde anlatır cemaati şevke getirirdi. Hafızası çok kuvvetlidir.

Uğradığı kasaba, köy veya şehirde –varsa- önce dersaneye uğrar, oradaki cemaati toplar, önceki uğradığı yerlerden anlatmaya başlayarak, şevk verici dersler okurdu. Eğer gittiği o beldede dersane yoksa oranın cemaatine "Mutlaka bir dersane açmalıyız..." diyerek onları ikna ederdi. Sonra maddi destek de sağlayarak mütevazı bir ev bulur, orayı kendisi de bizzat çalışarak tamir eder, temizlerdi. Sonraki uğrak yerinde de aynı hizmetleri yapardı. İki üç ay sonra tekrar Erzincan'a dönerdi. Gittiği yerlerde eğer tanıdığı kimseler yoksa namazlarını bir camide kılar, namazdan sonra Kur'andan bir aşr-ı şerif okur, cemaate "Bir evde toplanalım, sohbet yapalım" derdi. Yatsı namazından sonra ders başlardı. Cemaatin durumuna göre ders konusu seçer, geniş İslami malumatı olduğu için dersi zenginleştirirdi. Beşinci Şua'yı okumadan geçmez, Bediüzzaman'ın ahir zamanda beklenen zat olduğunu anlatırdı. Arada bir kaside ve aşr okur, geç vakitlere kadar cemaati canlı tutardı.

Erzincan'da olduğu vakitler akşam derslerine iştirak ettiği gibi gündüz de dersanenin temizlik gibi işlerine bakardı. Risale-i Nur'dan Dokuzuncu Söz, Haşır Risalesi, Yirmi Üçüncü Söz, Otuz Üçüncü Söz, İhlâs, Uhuvvet, İktisat risalelerini sıkça okurdu. Mehmed Küçükağa'nın benim gördüğüm kadarıyla en büyük özelliği; hizmet aşkını ve şevkini içinden geldiği gibi insanlara yansıtabilmesi ve onları hizmete celp edebilmesiydi. İnsan çok aç olduğu zaman nasıl sevdiği bir yemeği iştahla yer, yanındakiler de bunu hissederlerse; Küçükağa da hizmet iştihasını hissettiren, yanındakilere yansıtan bir tecelliyata mazhar idi. Aradan elli sene geçtiği halde On İkinci Nota'yı bir okuyuşu vardı ki, hala şimdi yanımda okuyor gibi hissediyorum. "Ey bu notaları dinleyen dostlarım..."

Vefatından önce çocuklarını İmam Hatip Okulu'nda okutmak için Isparta'ya taşındı. O zaman Kız İmam Hatip Okulu Isparta'da vardı. 1976 yılında Isparta'da vefat etti. Mezarı, Isparta/Doğancı kabristanındadır. Vefat anını yanında bulunanlar şöyle anlatmışlardı: "Yatsı namazını cemaatle dersanede kıldık. Küçükağa'ya aniden bir kriz

geldi. Baktık durumu ciddi, hemen bir araç çağırdık, hastaneye kaldırdık. Hastanede ruhunu teslim etti.” Allah şefaatine nail eylesin...

Mehmed Kurdoğlu Ağabey bana Mehmed Küçükağa ile babasının bir görüşmesini şöyle anlatmıştı:

Babamın Konya’da bir dükkânı vardı. Mehmed Küçükağa Ağabey dükkâna geldi, babama “Biraz konuşalım” dedi, dükkânın bodrumuna indiler. Orada, Küçükağa: “Oğlunu bana ver onu vakıf yapacağım” demiş. Babam kabul etmiyor baştan. Artık konuşa konuşa babamı ikna etmiş. Babam da: “Al götür, ne yaparsan yap” demiş. Beraber Kayseri’ye gittik, hizmeti bilenlerle konuştuk. Küçükağa “Dersaneniz var mı?” diye sordu. “Yok” denilince, “Dersanesiz olur mu, bir dersane açmamız lazım” dedi. Sonra çok eski bir ev buldu, sıvası falan tamamlandı, kireç aldık, badana yaptık, temizledik. Sıra yatak, yorgan, yastık temin etmeye geldi. Ben: “Ağabey bunları hazır alsak?” dedim. Bana sitem etti: “Mehmed Kardeşim! Hazır alsak şu kadar, biz yapsak bu kadar daha ucuz olur. Mesleğimizde israf var mı?” dedi. “Peki, Ağabey” dedim. Neyse öyle yaptık... İşler bitince elbiselerine bir baktı... “Yahu Mehmed kardeş, bu elbiseleri yıkamamız lazım” dedi. Yıkadı ve yatağın altına koydu, ütü olsun diye. “Olmadı ama neyse, bu kadar da yeter, yapacak bir şey yok” dedi. Sonra “Mehmed kardeş, sen burada kal, ben evden ayrılalı çok oldu, gideyim” dedi ve gitti²...

Ömer Küçükağa anlatıyor³

Mehmed Küçükağa’nın oğluyum. 1950 yılında Erzincan’da doğdum. Altı kardeşiz. Ben baştan ikinciyim. En büyüğümüz ablam, sonra ben. Benden sonra dört kardeş daha var. Üçü kız, biri erkek. İlkokulu dışarıdan bitirdikten sonra, Erzurum İmam Hatip Lisesi’ne girdim, Isparta İmam Hatip Lisesi’ne devam ettim, Adana İmam Hatip Lisesi’nden mezun oldum. 1976 yılında İzmir Yüksek İslam Enstitüsü’nü bitirdim. Üniversite yıllarında MTTB (Milli Türk Talebe Birliği) İzmir İcra Konseyi Başkanlığını yürüttüm. Hürsöz, Muştu, İslami Hareket, Mektep, Vahdet ve Değişim Dergilerinde şiir, hikâye, deneme ve araştırma yazılarım yayınlandı. Ağrı’nın Tutak İlçesi’nde 2 yıl öğretmenlik yaptım. Arapça, İngilizce ve Farsça biliyorum. Evliyim 3 çocuğum var. Halen İstanbul’da ikamet ediyorum.

REFET KAVUKÇU BABAMIN HATIRALARINI YAZMAMI İSTERDİ

Erzincan’a her gidişimde babamın yakın arkadaşları ya da kendisinden küçük olanlar benden ısrarla babamın hatıralarını yazmamı istiyorlar. Ben de birkaç kez, siz yazın, niye siz yazmıyorsunuz da bana söylüyorsunuz, ben oğluyum, duygusal davranıp taraflı yazabilirim dedim. Fakat takdir, bugün kendimizden başladık anlatmaya, ama konu kendiliğinden oraya gitti. Eğer onlar bunu duyarlarsa özel bir ilgi göstereceklerdir muhakkak. Çünkü dediğim gibi, benden babamın hatıralarının yazılmasını defaetle istemişlerdi. Bunların en başında Refet Kavukçu gelir mesela. Kendisi çok değerli bir ağabeyimizdir. Sanatkar ruhlı bir insandır. Ressam... Risale-i Nurların bütün kapak kompozisyonlarını o yapmıştır. Gotik yazıda da üstat, Kur’ân hattında da üstat. Hattat Hamid (Aytaç) Hoca’dan da özel ders aldı. İcazetli yani. Onun Risale-i Nur’la ilgili bazı duvar tabloları da vardır

Mehmed Küçükağa’nın oğlu Ömer Küçükağa Hocaefendi

SEKİZ YIL DİYARBAKIR’DA KALDIK

1950’de Erzincan’da doğmuşum. Doğan doğmaz babam beni ailemle birlikte Diyarbakır’a götürmüş. Gidiş sebebimiz de şu: Babam esnaf, girişimci bir insan. Müşterilerinin büyük bir çoğunluğu da Erzincan Ordu Evi’ndeki subaylar. O zaman Erzincan’daki ordu birlikleri Diyarbakır’a naklediliyor. Babam müşterisini

² Mehmed Kurdoğlu ağabeyin bu türlü hatıra kayıtlarına sıcak bakmadığımı bildiğim için kendisini arayıp da Yusuf Mercan’ın anlattığı hadiseyi teyid ettiremedim. Ömer Özcan

³ Ömer Küçükağa’nın babası hakkında anlattığı hatıralar, İstanbul’da neşredilen MEDENİYET Dergisine verdiği röportajdan da istifade edilerek hazırlanmıştır.

kaybetmemek için evi toplayıp Diyarbakır'a götürüyor. Babamın cesaretini görüyorsunuz. Rızkının peşinde koşmak için hiç düşünmeden hem de o günün şartlarında nerelere gidiyor ki yıl 1951. İnsanların köye bile gidip gelmekte zorlandığı yıllar. Diyarbakır'a gidiyor, orada dükkânını kuruyor, işine devam ediyor. Diyarbakır'da beni ilkokula gönderiyor, bir sene. Diyarbakır'daki evimiz Bağlar Mahallesi'ndeydi.

Bu arada babam Diyarbakır'da bir şeyh efendiye bağlanıyor. O şeyh efendi düzgün bir şeyh değil. Babam zengin bir insan... Servetinin çoğunu o şeyh efendiye yediyor. Annemin, dedemin, dayılarımın bütün uyarılarına rağmen servetini ona yediyor. Çünkü babam o şeyhe çok bağlı, çok sadık. Şeyh efendi, babamı, oğlunun dükkânına hiç resmi kayıt yaptırmadan ortak ediyor. Dükkân, Diyarbakır'da bir numara olunca babam resmi ortaklık istiyor. Şeyh efendi şu cevabı veriyor babama: "Hafız Efendi, sen buraya bir şeyler yaptın yapmasına, ama oranın ortağı değilsin ki. Oğlanındır o dükkân!" Bunun üzerine babam sesini hiç çıkarmıyor, çıkıp gidiyor oradan. Sene muhtemelen 1954.

Babam ne yapayım, ne edeyim, diye düşünürken aklına yeniden bir dükkân kiralamak geliyor. Ama hiç para yok. Sıfır... Çıkarken bir şey de talep etmemiş ki. Parası yok belki ama itibarı var. Dediğim gibi babam çok iyi ve güvenilir bir esnaf. Onlar için de bulunmaz bir müşteri. Böylece "Bismillah" deyip bir dükkânı kir alıyor. 2-2,5 sene içinde babam yine Diyarbakır'ın bir numarası oluyor. Tabi bu ara şeyh efendinin oğlunun dükkânı iflas ediyor... Yaklaşık ben 8 yaşlarındayken Erzincan'a geri dönüyoruz.

ERZİNCAN'A DÖNÜNCE BABAM RİSALE-İ NUR'U TANIDI

Tekrar Erzincan'a döndük biz. Erzincan'a dönünce babam - Malûm sebeplerden şeyhini bırakmıştı- Risale-i Nur'u tanır. Bu sefer bu yola koyulur. Babam yaklaşık 30 yaşlarından sonra bütün maddi varlığını Allah yolunda harcamış bir insan. Kimisi doğru yerini bulmuş kimisi bulmamış, ama onun niyeti rıza-i ilahi. Risale-i Nur'u tanıyınca, sırtına kitapları kor, köy köy Türkiye'yi gezmeye başlar. İnsanları Risale-i Nur'la tanıştırmak için yapmadığı şey kalmaz babamın. Muhtemelen, Türkiye'de gitmediği köy çok azdır, ilçe belki hiç yok, il ise hiç yoktur. Niyeti sadece insanları Risale-i Nur'a çağırarak, insanları İslâm'a davet etmek.

Risale-i Nur talebeleri o zamanlar bugüne göre daha çekingen ve daha içine kapalıydılar, getto hayatı yaşarlardı yani. Mecburlardı. Hangi yıllardan bahsediyoruz biz? 1960'lardan. Said Nursi Hazretleri daha yeni vefat etmiş ya da edecek. Normalde insanların ceplerinde küçük küçük bir Risale taşımasının bile suç olduğu zamanlar. Eğer insanlar ceplerinde bir tane Küçük Sözler veya Hastalar Risalesi gibi küçük bir broşür yakalattırsa bugünün şartlarında bir bomba yakalattmış, kaçak bir silah yakalattmış gibi muamele görürdü. İnsanlar hapse atılırdı. Aylarca, yıllarca içeride kalırlardı. Ondan sonra mahkemeler bu insana herhangi bir suç isnat edemedikleri için serbest bırakırlardı. Risale-i Nur talebelerinden ceza alan insan hemen hemen yoktur. Sadece içerde tutulurlardı.

BABAMIN KÖYLERE YAPTIĞI MEDRESE SAYISI YÜZLERİ GEÇMİŞTİR

Üstad, babam Risale-i Nur'u tanıdıktan kısa bir zaman sonra vefat etti. Ama ben o tarafını pek iyi bilmiyorum. Muhtemelen bir iki defa görmüştür Üstad Hazretlerini. Cenazesine gittiğini iyi hatırlıyorum.

Bir ev tutuyorlar bir yerde, kimseye söylemiyorlar. Orada gizlice ders okuyorlar. Risale-i Nur çalışması bundan ibaret, çünkü suç. Suç olduğu için de kimse açık açık yapamıyor. Ama babam çok açık yapıyor. Yani Risaleleri alıyor, köy köy geziyor, ücretsiz dağıtıyor. Önce topluyor insanları onlarla biraz konuşuyor. Risalelerin muhtevalarından bahsediyor. Sonra da onlara birkaç tane eser hediye ediyor. Allah'a ismarladık, deyip gidiyor. Nereye? Bir başka köye... Orada da aynı şeyi yapıyor. Eğer köyü biraz müsait görürse, diyor ki: "Gelin, buraya bir medrese yapalım!" Medrese, içinde toplanılıp Risale-i Nur okunan yerlere denir. Köylüleri toplardı babam, oraya bir odası, bir mutfağı ve bir tuvaleti olan medrese yapardı. Orası sadece o iş için kullanılırdı. Babamın bu şekilde köylere yaptığı medrese sayısı yüzleri geçmiştir. Medresenin inşaatında bizzat kendisi de çalışırdı. Köy müsaitse böyle yapar, yok müsait değilse onlarla sohbet eder, onlara eser verir ve gider.

BABAM BİZİ OKULA GÖNDERMEDİ

Risale-i Nur'u tanıyınca İslâmî anlayışında değişiklik olur babamın. Sisteme bakışı da farklılaşır. Sistemin gayr-i İslâmîliğini daha iyi anlar. Anlayınca da: "Ben bu sistemin okuluna çocuklarımı asla göndermem." der ve bizi okula göndermez.

Babamın öyle çok kuvvetli bir ilmi yoktu. Çok kitap okurdu. Genel kültürü çok güçlüydü. İslâmî bir tahsili olmadığı için pek fazla ilmi yoktu babamın. O ilim dedemde vardı. Risale-i Nur'u tanıyınca, sistemi de yakından kavrayınca çocuklarımı okula göndermem, der babam. Ve bizleri okula göndermez... Buna göre ben Diyarbakır'da bir sene ilkokula gitmişim. Artık okul falan yok. Tabi bu, babamın iyi niyeti, ancak yanlış bir işlem...

Şöyle yanlış bir işlem: Babam bizi okula göndermiyor gayr-i islâmî şeylerden ruhumuz etkilenmesin diye, fakat babamın bizimle ilgilenecek vakti de yok. Hem göndermiyor hem ilgilenemiyor. İşte burada yine birçok Müslüman önderde rastladığımız bir yanlış göze çarpıyor: Dışarıyla ilgilenip kendi evini, çocuklarını ihmal etme... Bu durum çok yoğun bir şekilde babamda vardı maalesef. Müslümanların üzerinde çokça durması ve muhakkak terk etmesi gereken oldukça önemli bir husustur bu.

Babamın vakti niye yoktu? Risale-i Nurları alıp köyleri gezdiği için. Bir gidiyor, ancak altı ay sonra, bir sene sonra geliyor. Soranlara, biz babamın nerede olduğunu dahi söyleyemiyoruz. O zamanlar ben sekiz on yaşlarında çocuğum.

EVDEKİLERE NE BIRAKTIN, DİYE SORULDUĞUNDA HZ. EBU BEKİR GİBİ: "ALLAH VE RESULÜ'NÜ BIRAKTIM."

Kısaca annemden de bahsedeyim. Çok sabırlıdır annem. Babam seyahatlere çıkıyor. Tabi bunlar Allah yolunda seyahatler. Babam seyahatlere çıkınca annem ekonomik olarak zorlanıyor. Çünkü babam ilk gittiğinde muhtemelen on-on beş gün yetecek kadar para bırakıyor. O kadar kendini kaptırmış ki evdekileri gerçekten hiç düşünmüyor. Sahabe gibi. Hani, varını yoğunu Allah yolunda hibe eden Hz. Ebu Bekir'e; evdekilere ne bıraktın, diye sorulduğunda: "Allah ve Resulü'nü bıraktım." Şeklinde verdiği cevap var ya. İşte babam gerçekten öyleydi. Evdekiler yarı aç yarı toktu, ama mutluydu. Kimseye de duyurmuyorduk hâlimizi. Bırakılan para birkaç gün sonra bitiyordu. Annem belki babasından bir kuru ekmek parası istiyordu. Babam giderken üç-dört çuval patates bırakırdı eve. Bir de ekmek oldu mu tamamdır. Günlerce, haftalarca aylarca sadece ekmek, patates yerdik. O kadar güzeldi ki! Sabah, öğle, akşam, sürekli onu yerdik.

HÂKİM SUUDİ REŞAT SARUHAN, BABAMI YARGILARKEN NURCU OLUYOR

Babam köyler haricinde şehirlere de giderdi. Valiyi ziyaret edip ona Risale-i Nur verirdi. İlçelerde kaymakama, hâkime giderdi. Gittiği bazı hâkimler onu içeri atardı. Babam yatardı içerde. Artık ne kadar yattıysa, üç ay, dört ay, beş ay... Babamın içerde ne kadar yattığının sayısını bilmiyorum. Bilen de yok. Çıkınca hapisten, yine aynı yola devam ederdi. Bir gün mahkemede savunmasını yaparken -kendi yapıyordu savunmasını- hâkim babamın savunmasından çok etkileniyor. Sonradan babamı gizlice ziyaret ediyor. Diyor ki, savunmada şu şu kitaplardan bahsetmiştin, bana biraz onlardan bahseder misin? Demek ki, kalbine Allah hidayet verecek. Babam ona Risale-i Nur'u anlatıyor saatlerce...

O adam sonra ne oluyor biliyor musunuz? Risale-i Nur talebesi. Hâkimlik sırasında kendini gizliyor gizlemiyor o tarafını bilmiyorum. Çok sonraları milletvekili oluyor. Eski Milli Selâmet Partisi'nin meşhur milletvekillerinden biri. Yaşıyor mu, sağ mı bilmiyorum. Adı: Suudi Reşat Saruhan... Bunu da şunun için anlatmış olduk: Babam bürokratlarla görüşmekten, onlara İslâm'ı anlatmaktan hiç çekinmezdi. Arkadaşları, deli cesaretinin olduğunu söyleyerek eleştirirlerdi kendisini. Yadırgıyorlardı babamın tavırlarını, fakat vefatından sonra bakışları değişti hepsinin. Esasen bunu ilk defa hissediyorum. O dönemlere ait anlatacak o kadar çok şeyim var ki, fakat çoğunu atlıyorum...

Babam sürekli ceza evine girince, annem sefer tasiyla yemek yapıp gönderiyor. Babamın hangi ceza evinde ne kadar yattığına dair hiç kimsenin elinde bir belge-bilgi yok. Bende yok. Risale-i Nur talebelerinde hiç yok. Fakat Erzincan'da yattığı dönemle ilgili bazı hatıralarım var.

Babam Erzincan'da yatarken kendisine ben yemek götürüyordum. O zamanlar yaşım -yanılabilirim- 8 ila 12 arası, muhtemelen 11'dir. Yemek götürüyorum babama, gururlanarak derdi ki: "Otur şuraya bakayım, bir Kur'ân oku da dinlesinler." Mahkûmların önünde Kur'ân okuturdu bana. O zamanlar koğuş sistemi vardı, şimdi daha iyi hatırlıyorum. Koğuşlarda 50, 60 kişi kalıyordu. Ranzalar vardı koğuşlarda, şimdi var mı bilmiyorum, herhalde yok.

Oradakilerin hemen hepsi babama inanılmaz bir saygı gösteriyordu. Babam cezaevinde her akşam Risale-i Nur dersleri yapıyor mahkûmlara. Benden Risale getirmemi istiyordu. Eğer eserleri gardiyanlar yakalarsa dersleri ezberden yapıyordu. Gün geçtikçe babam onları etkiliyordu. Sonra cemaatle namaz kılmaya başlıyorlar. Bunu çok iyi biliyorum çünkü gittim, gördüm. Babam imam oldu, mahkûmlar da cemaat. Cemaatin arasına ben de katıldım. Sonradan, çıkan mahkûmların büyük bir çoğunluğu babamla irtibatını devam ettirdi.

1960 DARBESİNDE BİR GECE EVİMİZİN KAPISI ÇALINDI ACI ACI

1960 darbesinin üzerinden birkaç ay geçti geçmedi. Bir gece evimizin kapısı çalındı acı acı. Zilimiz yoktu, içe ürperti salan bir sesle çalınıyordu kapı. Korkuyla açtık kapıyı: Jandarmalar! Baskına gelmişler gecenin bu vaktinde. İçeri daldılar kirli postallarıyla. İzin bile istemediler. Bir taraftan da kaba saba tavırlarla bağırıyorlardı

ev halkına kimse kıpırdamasın diye. Mesele nedir diye soran babam, sert bir karşılık aldı hane halkına baskına gelenlerden. Hakaretler yağıyor babama, bize.

Babam cesur birisiydi. Kriz yönetebiliyordu. En az zararlı kurtulmanın yollarını biliyordu. Hemen bizi başka odaya yolladı etkilenmeyelim diye. Kulağımız kapıda, bağırtılar çığırıtlar duyuyoruz. Evin altını üstüne getirdiler, arama yapıyorlar. Ne arıyorlar? Risale-i Nur. Babam risaleleri saklardı. Nereye saklardı? Evin beton döşemesinin üzerine tahtadan bir döşeme daha yaptırmıştı. Tahta döşeme ile beton döşeme arasına gizli kapaklar koymuştu. Risaleleri orada saklıyordu. Jandarmalar uzun bir arayıştan sonra buldular bu gizli kapakları. Risaleleri çıkardılar, babamı götürdüler. On yaşındayım, daha öncesini hatırlamıyorum, ama sanki babamın ilk cezaevine girişi böyle başlamıştı. Tutuklamalar çok acımasızcaydı. Mahkeme olur mu olmaz mı belirsiz. Bazen üç, bazen beş yıl hüküm giyersiniz. Suç isnat edip de ispatlayamadıklarında ise salıverirlerdi. Risale-i Nur talebeleriyle ilgili yasal işlemler bundan ibaretti. Yakalayıp içeri atarlar, sonra da akıllarına eserse bırakırlar. Bir gece baskınıyla derdest edilen babam cezaevine girdi. Ben de sefertasıyla babama yemek götürüyorum. Hem bir çocuk için, hem bir anne için, hem de her şeyini dışarıda bırakmış ve güneş aydınlığı kadar masum bir baba için takdir edersiniz çok zor bir durumdu. Gide gele gardiyanlar da tanıdı beni. İlk cezaevi tecrübem bu vesile ile olmuştu.

Babam birkaç ay yattı. Sonra mahkeme oldu. Bütün Risale-i Nur talebeleri gibi bizim de avukatımız Bekir Berk idi. Bekir Berk savunmasını yaptı, Allah'ın izniyle babam serbest bırakıldı. Erzincan'dan Risale-i Nur talebelerinden otuz-kırk kişilik bir grup halinde mahkemeden çıktıklarını hatırlıyorum. Babam önde hemen arkasında Bekir Berk yürüyor. Çok onurlu ve vakur bir yürüyüşü bu. Çektikleri çileleri aldırış etmiyormuşçasına, imanlarının gereğini yapmış olmanın manevi hazzını tadıyormuşçasına, büyük bir fetih elde etmiş muzaffer bir komutan edasıyla ama tevazu ve vakar makamında yürüyüş. Bir meydan okuma. İmanın küfre, Tevhid'in şirke meydan okuması. Ama taşkınlık yapmadan, kibre düşmeden izzetli bir meydan okuma. Çok dikkat çekiciydi bu halleri. Hiç hafızamdan çıkmıyor. Yüzlerindeki ışıltı, gözlerindeki parıltı, dillerindeki dua ve tahmidler görülmeye değerdi doğrusu. Kardeşlik şuurunda birbirlerine sarılıyorlar, sıkıca kucaklıyorlardı birbirlerini. Bunlar on yaşındaki bir çocuğun 1960 darbesine dair hafızasında kalan hatırlar.

Gözlüklü Av. Bekir Berk, sağ arkasında Mehmed Küçükağa ve ön sağda Refet Kavukçu bir Erzincan Risale-i Nur davasından çıkarılarken. Sene 1960

SADECE ALLAH İÇİN YAPMIŞTIR

Babam çok etkili bir insandı. Gerçekten konuşunca insanı etkilerdi. Bu etkinin sebebi Allah için olmak. Başka bir sebebi yok bunun. Sadece Allah için. Her dönemde insanların bir kısmı, davalarından ekmek yerler. İnsanların kendi davalarından ekmek yemesi -eğer haram yola sapmıyorlarsa- günah değildir. Ama peygamberlerin mesleğinde davalarından ekmek yemek yoktur. Ne demek istiyorum, hiçbir peygamber, risalet yaptığı için kimseden ücret almamıştır. Kur'ân-ı Kerim'in birçok yerinde: "Ben bunun için sizden ücret istemiyorum, benim ücretim yalnızca Allah'a aittir." ifadesi geçer. Babam da aynı şekilde davranmıştır. Risale-i Nur hizmetinde ne bir makamı olmuştur, ne bir mevkii, ne de parası. Sadece Allah için yapmıştır yaptıklarını.

ALLAH'TAN BAŞKA HİÇBİR ŞEYDEN KORKMAZDI

Okula gitmiyorum ama okumayı öğrendim. Nereden öğrendim? Maalesef Amerikan çizgi kitaplarından, Teksas, Tommiks, Red Kit ve benzeri kitaplardan. Bu arada babam beni hafız olayım diye Kur'ân kursuna gönderiyor.

Çok başarılı bir giriş yapıyorum. İlk sayfayı ezberliyorum, ikinci sayfayı ezberlerken babam beni alıyor, dağlara götürüyor.

Babamın bir de bu dönemleri var. Gidiyor Risale-i Nur'a hizmet ediyor. Bir süre sonra parası bitince çaresiz kalıyor. Para kazanmak için bir şeyler yapması lazım. Ne yapayım, diye düşünüyor. Aklına ilginç bir fikir geliyor: Peynircilik. Çok girişimci birisi olduğunu söylemişim. Hemen işe koyuluyor. Tulum peyniri yapacak. Yapmak istediğinin en iyisini yapmak isterdi. Yapmak istediği şeye kendisini ölüncesine verirdi. Peynirciliğe de kendisini ölüncesine verdi. En iyi peynir nerede yapılır, onu araştırırdı. Erzincan tulum peyniri Türkiye'nin en iyi tulum peyniridir. Bunu öğrendikten sonra bu sefer Erzincan'ın en iyi tulum peyniri nerede yapılır, bir de onu araştırırdı. Yaylalarda. Hangi yaylada? Filan yaylada. O yaylaya gitmenin imkânı yok. Ancak katırların sırtında gidebilirsiniz. Yol yok, iz yok. Üstelik o yayla, insanların korktuğu, eşkıyaların gezdiği bir yer.

Allah, babama öyle bir cesaret vermişti ki... Allah'tan başka hiçbir şeyden, hiçbir kimseden korkmazdı. Sistemden de korkmazdı. Risale-i Nur talebelerinin evlerinde gizli gizli Risale okuduğu dönemlerde, onun Risale-i Nurları yüklenip köyleri teker teker gezmesi, tebliğ ve irşadda bulunması cesaretini, gözü pekliliğini göstermeye yeter sanırım. Diğer Risale-i Nur talebelerini kınamak için söylemiyorum bunu. O şartlarda kolay değildi aksini yapmak. Babamınki istisnaydı. Gerçekten istisna. Bunu, bütün insanlara böyle olun, amacıyla da söylemiyorum. Böyle olamaz bütün insanlar. Bu istisnaî bir durum... Yapılabilir bir şey değil çünkü.

ŞAVAKLARIN İÇİNDE YAYLADA PEYNİR YAPIYORDUK

Erzincan'da en iyi peynirin nerede yapıldığını öğrendikten sonra babam oralara gitmenin yolunu araştırıp duruyor. Yaylalara yakın köylüler diyorlar ki : "Hafız Efendi, yaylalara gitsen bile peynirleri nasıl getireceksin? Hadi biz seni götürdük diyelim, nasıl döneceksin?" Ulaşılması gerçekten çok zor yerler. O yaylalar ki Erzincan'ın Kazankaya Dağlarının arkası. En güzel ot orada, en güzel peynir orada... "Şavak"lar yaşardı orada. Dağ insanıdır bunlar. Muhtemelen Zaza veya Kürt. Ben Zaza olduklarını sanıyorum.

Evet, Şavak. Eskiden ben "şafak" zannedirdim ama hayır "Şavak." Muhtemelen şafaktan geliyordur. Çünkü gerçekten çok erken kalkan insanlardı. Şafak vakti, fecirden çok erken kalkıp hayatlarını öyle sürdürürlerdi. Bu yüzden şafakla bir ilgisi olabilir diye düşünüyorum. Bugünkü saatle söylersek 06'da ezan okunuyorsa eğer, onlar 04'te kalkarlar ve daha yatmazlardı. Yatsıyı kılar kılmaz da hemen uyurlardı. Ben içlerinde yaşadığım için biliyorum bunları. Tabi peynir dolayısıyla...

Babam, "Hayır." diyor. "Oraya gideceğim ve oranın peynirini getireceğim." Kafaya koymuş bir defa. Çare yok. Gidiyoruz, taşıyoruz oraya. Beni de hafızlığa başlatmış üstelik. Ama bir, bir buçuk sayfa okumuşum topu topu. Hiç düşünmüyor bu durumu, yarıda kesip götürüyor beni. Hafızlığımı böyle dört-beş kez kesti babam.

Peynir yapmaya gittik biz o dağlara. Tabi annem gelmedi. Babam kendisi gitti, yanında beni de götürdü. Bazı ihtiyaçları için şehre döndüğü zamanlar olurdu. Beni tek başıma orada, o dağların başında yapa yalnız bırakırdı. Düşünebiliyor musunuz? 12 yaşında ve tek başıma, yapa yalnız. İssiz, sessiz, kimsesiz dağların ortasında... Tabi Şavaklar var çevremizde ama pek yakın değiller. Ancak atlarla gelebiliyorlar yanımıza. İşte biz onlardan peynir alacağız, işleyeceğiz, tulum haline getireceğiz, sonra da şehre götürüp satacağız. Niyetimiz o. Onlar peynir getiriyor biz de tartıp parasını ödüyoruz. Neyse babam gitti, giderken bana da dedi ki, para burada. Tahtadan bir yatak yapmıştık çadırın içine. Babam, o tahta yatağın altına çuval içinde paraları koyardı. İnanın, tam bir çuval para. O gün en büyük para galiba 50 lira idi. Dedi ki, peynirleri alıp tartarsın, paralarını verisin adamların. Biraz önce demiştim, babam çok cesur birisiydi. Bu tür risklerden hiç korkmazdı. Ben 12 yaşında bir çocuğum. Muhtemelen bu günkü paralarla yanımda 50-60 milyar (şimdi bin) para var. Onca parayı koyuyor çuvalın içine, teslim ediyor bana. Çevrede tanımadığımız nice insan var. Hırsız var, eşkıyası var. Bırakıyor beni çocuk başıma, çekip gidiyor. 4-5 gün kaldığımı bilirim orada. Tek başıma. Tarttım verdim, tarttım verdim. Ama ben babamdan biraz daha tedbirli davranıyordum. Çünkü babam çuvalı onların yanında çıkarıyor, deste deste paraları hiç saklamadan alıyordu. Bense öyle yapmazdım. Onlar gelmeden önce desteyi çıkarıp hazırlıyordum. Şimdi anlıyorum ki babamla aramızda böyle bir karakter farkı var.

Babam, Erzincan'a dönünce tabi annem soruyor hemen, Ömer nerede, diye. "Ömer'i orada bıraktım." diyor babam. Annem deliriyor... Dağın başında küçücük çocuk, kurtlar kuşlar... Gerçekten normal bir insan mümkün değil yapamaz bunu oğluna. Ama babamda öyle bir şey var ki anlatmak zor. Hem tevekkül çok güçlü, hem yapı çok farklı... Tevekkülle mi izah edelim bilmiyorum ki, emin değilim doğrusu. Ama sanki tevekkülü aşılıyor bu biraz. Meraktan çatlıyor annem. Durmayıp geliyor hemen. Katır sırtında. Çok özlemişim annemi, ağlıyorum, sarılıyorum... Babam da diyor ki: "Tamam, ikiniz de gitmeyeceksiniz bundan böyle, burada kalacaksınız." Ama annem korkuyor orada. Korkulmayacak bir yer değil ki! Gece oldu mu kurt sesleri geliyordu. O kadar ıssız bir yer ki tabiatın tam içi. Ay ve yıldızlar zannediyorsunuz ki çadırın üstünde. Böyle işte, üç-dört ay öyle bir yerde

peynircilik yaptık. Peynirlerimiz yüzlerce katırla şehre taşındı. O güne kadar o yaylalarda peynir yapıp şehre getiren hiç kimse yokmuş. Böyle bir olay da olmamış zaten. Tabi, bütün Erzincan'ın diline düşüyoruz biz: "Hafız Efendi gitmiş, Şavakların içinde, yaylada peynir yapıyor."

Yüzlerce katır ifadesi sözün gelişi değil. Sayıları az olsa taşıyamaz ki hayvanlar. Şöyle söyleyeyim: Dört beş tane kıl çadırımız vardı. Ağzına kadar peynir doluydu. Hangi birisini, nasıl götüreceksin sonra. Abarttığım zannedilmesin kesinlikle. Bir katıra en fazla iki çuval yükleyebiliyoruz. Muhtemelen çuvalların teki 50 kg ağırlığında. İki tane yüklediğimizde 100 kg. Ancak taşır hayvan bu yükü. Çünkü katırın gittiği yerleri bir görerseniz! Çocukluk hatıralarım hiç gitmiyor gözümün önünden. Biz de katırın üstündeyiz. Başka çaresi yok oralardan geçmenin. Şöyle dimdik bir yol. Yer, keskin kayrak taşlarıyla kaplı. Bilir misiniz kayrak taşını? Hayvan, ayağını attığı zaman kıvılcımlar çıkıyor. Kesin yuvarlanacağız, diyorum, fakat katır öyle mübarek bir hayvan ki, düşmüyor, dengesini bozmuyor. At, eşek gidemezmiş oradan, öyle söylüyorlar, ancak katır gidebilmiş. Hiç mübalağa etmiyorum, her adımında kıvılcımlar çıkıyordu hayvanın. Tabi bu, bütün yol boyunca böyle değil. Sadece belli yerlerde... Peynirleri getirip sattık... Ve hafızlık gitti benim.

BİR DE URFA PEYNİRCİLİĞİMİZ VAR

Sonra babam bir daha başlattı beni hafızlığa. Rabbime milyonlarca defa şükrederim ki beni hafızası güçlü birisi olarak yarattı. Sanki hiç hafızlığım inkıta uğramamış gibi, unutmamışım gibi, kaldığım yerden devam ediyorum. Hocaya telefon açıyor, Ömer'i gönderiyorum, diye. Hocamız da hemen gelip başlasın, diyor. İki sayfadan yapmam isteniyor. Hâlbuki bir sayfadan yapmam lazım. Ama ben, iki sayfadan yapıyorum. Derken zaman geçiyor... Babam bir daha bölüyor benim hafızlığımı. Şehre katırlarla güç bela getirdiğimiz o peynirlerden iyi para kazanmışız. Babam gitmiş kazandığı bütün paraları harcamış. Risale-i Nur talebelerine vermiş. Ve para bitmiş yine... Bu sefer gelmiş yine peynir yapacağız, diyor. Nerede yapacağız, nasıl yapacağız? Babam bir işi iki defa yapmayı sevmiyordu. Yeni bir şey yapacak. Araştırıyor. Türkiye'nin Erzincan'dan sonra en güzel peyniri nerededir? Urfa'da. Gerçekten, Urfa'nın peyniri de güzeldir. Urfalılar kabul etmezler ama Erzincan'ınki biraz daha güzeldir. Sorduğu insanlar diyor ki Urfa'nın peyniri Erzincan'ınkine yakındır. Peki, Urfa'nın en güzel peyniri nerededir? Viranşehir ilçesinde. Babam alıyor evi, yüklüyor kamyonla. Çünkü orası ilçe, dağ değil. Kamyonla gidilebilir. Bindiriyor hepimizi, annemi, kardeşlerimi, beni. Ver elini Viranşehir. Üç ay da orada peynircilik yapıyoruz.

Viranşehir'deki hatıralarımın en canlı olanı pınar başıydı. Evlerde su yok. Hanımlar çamaşırlarını pınarın başında yıkıyor. Evimize pek de uzak bir yer değildi bu pınar. Yürüyerek üç-dört dakikada gidiyoruz. Annem de orada çamaşırlarını yıkıyor. Dediğim gibi evlerde su yok, çeşme yok, çamaşır makinesi yok... Hem sade evin çamaşırlarını yıkamıyor annem, peynir koyup boşalttığımız, yağın kirin bulaştığı o çuvalları da yıkıyor. Zor, gerçekten çok zor... Bir iki tane değil ki yıkayıp bitirsin. Her gün 40-50 tane geliyor o çuvallardan. Hangi birini, nasıl yıkayacaksın?

Orada çok akrep vardı. Çamaşır, halı, kilim, çuval yıkadığımız pınar başında. Ama insanlar korkmuyordu onlardan. Herhâlde diyorum, akrepler zehirli değildi. Yoksa mümkün değil korkmamaları. Ben o akrepleri hiç unutmuyorum. Annem çok korkuyordu çünkü. Oranın kadınları korkmuyordu ama annem çok korkuyordu, beni çok aşırı sakınıyordu akreplerden.

Babam, çok büyük zarar ediyor buradaki peynirciliğinden. Sebebi şu: Peynirleri biz kamyonla yüklüyoruz. Peynirler ne kadar? Yaklaşık 12 ton. Az değil, 12 ton, dile kolay. Size Erzincan tulum peynirinin bugünkü toptan satış fiyatını söyleyeyim de miktarı gözünüzde daha rahat canlandırın. Şu anda Erzincan tulum peyniri, perakende 18 ila 20 arasında değişir. Toptan fiyatı 15'e düşer diyelim. Hadi biraz daha düşürelim, 10 lira olsun. Bundan aşağı düşmez. Ne yaptı? $10 \times 12000 = 120.000$ lira.

120.000 liralık 12 ton peyniri koyduk kamyonla, Ankara'ya getirdik. Ben de geldim babamla. Babam beni hiç yanından ayırmıyordu artık. Biraz daha büyümüşüm ya. 12-13 yaşına gelmişim. Çocuk yaşında görüşlerime değer vermeye başladı babam. Farkındaysanız babamdan çok söz ediyoruz. Bu aslında Risale-i Nur talebelerinin de çok işine yarayacak. Onlar kamyonla üst üste dura dura iyice çökmüş artık, kalıp gibi olmuşlar. Çıkardığın zaman kaşar gibi duruyorlar. İşte o sene çok ama çok zarar etti babam.

KÂFİRLERİN OKULUNA GÖNDEREYİM DE SENİ ORADA KÂFİR Mİ YAPSINLAR?

Okula gitmeden okumayı öğrendim. Şöyle anlatayım: Kur'ân Kursu'nda okurken duydum ki, dışarıdan ilkokul bitirilebiliyormuş. Ümitlendim, heveslendim, hemen kalkıp Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gittim, müdür beni kabul etti.

İlkokulu bitirince -ki yaşı 13, 14- babama dedim ki: “Baba, ben ilkokulu bitirdim.” Bir an durdu, şaşırarak, “Nasıl bitirdin?” diye sordu. Hiç haberi yok bitirdiğimden. Böyle böyle yaptım, çalıştım, dışarıdan sınavlara girdim ve başardım, artık ben okuyacağım, dedim. “Ben seni okutmuyorum.” dedi. “Kâfirlerin okuluna göndereyim de seni orada kâfir mi yapsınlar?” Dedim ki ona: “Ama sen bana hiç bakmıyorsun, benimle hiç ilgilenmiyorsun? Bırakıp gidiyorsun, ben burada ne yapıyorum ne ediyorum, hiç haberin yok senin. Başboş dolaşıyorum.” “Kur’ân Kursu’na gidiyorsun ya!” dedi. “Gidiyor muyum? Ne biliyorsun?” dedim. “Hayır. Göndermiyorum.” Dedi. Kararlı bir şekilde dedim ki: “Ben okuyacağım, haberin olsun.” Bir ara o yine gitti bir yerlere, tekrar geldi. Fakat kendisi yokken çalıştım, ufak ufak para kazandım.

MÜDÜR BEY, OKULDA NELER ÖĞRENİYOR BU ÇOCUK?

Çocuğum daha, yol parasını hazırlayıp trenle Erzurum’a gittim. Erzurum’a gitme sebebim okumaktı... İmam Hatip Lisesi’ne kayıt olmak istiyordum. Niye Erzincan değil de Erzurum? Erzincan’da İmam Hatip yok çünkü, hem Erzincan’da okursam babam beni yakalar, bana engel olur. Annemin de Erzurum’da olduğumdan haberi yok. Daha sonra söyledim anneme. Sonradan kardeşim Ahmet de geldi Erzurum’a, yanıma.

O ara babam annemi sıkıştırıyor. Nerede bu çocuklar, diye. Tabi aradan muhtemelen iki buçuk, üç ay geçmiş. Artık birinci dönemin sonuna doğru yaklaşmışız. Annem babama Erzurum’da olduğumuzu söylüyor. Babam atlıyor arabaya, Erzurum’a geliyor.

Babama anlatıyorum okulu, neler öğretildiğini, dersleri... Benimle okula kadar geliyor, müdüre çıkıyor. Utanıyorum, endişeleniyorum, müdüre bir şey yapacak diye. Müdürle öyle bir konuşuyor ki... Hayret etmemek mümkün değil. Babamı resmî makamlarda konuşurken ilk kez görüyorum. Bir başbakan gibi konuşuyor, çok oturaklı, çok akıllı, çok etkili. Müdür ona saygı duyuyor. “Müdür Bey, okulda neler öğreniyor bu çocuk?” Müdür de bir bir anlatıyor okulda neler öğretildiğini. Peki diyor babam. Teşekkür edip çıkıyor. Bize diyor ki böyle olmaz, bu şartlarda okul okunmaz, sana bir yer bulacağım, Ahmet’i de yanımda götüreceğim.

Evet, mecburen babam artık okumama razı oldu. O günün şartlarında beni bir fırının arkasında tek odalı bir medreseye yerleştiriyor. Sonra beni bırakıp kardeşimle gidiyor.

BABAM DEĞİŞTİ, KIZLARIN DA OKUMASINI İSTİYORDU

Sene herhalde 1971 olacak. Babam kardeşimle benim okumamı kabul ettikten sonra diğer kardeşlerimin de okumasını kabul etti. Altı kardeşlik. Ben baştan ikinciyim. En büyüğümüz ablam, sonra ben. Benden sonra dört kardeş daha var. Üçü kız, biri erkek. Hiçbiri okumuyor. Kardeşlerim sınavlara girip ilkokullarını bitirdi. Bu arada babamda müthiş bir okuma isteği oluştu. Kızların da okumasını istiyordu. Ama normal okullara göndermiyordu. Ne yapalım filan derken Isparta’da Kız İmam Hatip Okulu olduğunu öğreniyor. Araştırmak için Isparta’ya gidiyor babam. Okulun çok iyi olduğunu öğrenince anneme: “Hazırlanın taşınıyoruz.” Diyor. Babam doldurmuş bütün eşyaları kamyonun arkasına, kız kardeşlerimi de kamyonun arka kasasına bir yere yerleştirmiş. Yaklaşık 1100 km. yol. Çok uzak. Ben daha Erzurum’dayım. Babam ticareti bırakmış, ciddi bir geliri de yok. Küçük bir ev tutuyor Isparta’da. Sonra benim naklimi de aldırdı Isparta’ya.

Babam Isparta’da Risale-i Nur talebesi ağabeylerle tanıştı, orada hizmetlere devam etti. Babamla beraber derslere giderdik. Zaten 1960’dan sonra dünya işlerini bırakmıştı. Birikimleri vardı onunla geçindik. 1975 senesinde biz okulları bitirince tekrar Erzincan’a döndük.

BABAMIN VEFATI ISPARTA’DA OLDU

Biz Isparta’dan Erzincan’a 1975’de dönmüştük. Babam-annem Erzincan’daydı. Ben İzmir Yüksek İslam Enstitüsü’nde okuyorum. Kardeşim Ahmed askerdeydi. Babamın sevdiği bir arkadaşı Isparta’dan halı almak istiyor. Isparta’da senin tanıdıkların vardır, halı almak istiyorum, bana kefil olur musun diyor. Beraber Isparta’ya gidiyorlar. Dersanede kalırlarken babam o gece rahatsızlanıyor, hemen Isparta Devlet Hastanesi’ne kaldırıyorlar. İşin ilginç tarafı, o hastanede benim kayınpederim Mustafa Özgen müstahdem olarak çalışıyordu. Fakat babam kayınpederimle tanışmıyordu henüz. Ben yalnız evlenmiştim. Hastanedeki görevlilere diyor ki : “Burada Mustafa diye birisi var. Onu bana bulur musunuz?” Geliyor kayınpederim. Babam diyor ki: “Ben senin damadının babasıyım.” Birbirlerini seviyorlar, sohbet ediyorlar. Kayınpederim işlerine dönünce, birden, “Senin dünürün vefat etti” diye haber geliyor. Tarih 18 Mart 1976. O sırada İzmir’de öğrenciyim. Kayınpederim aradı beni. Annemleri Erzincan’dan çağırttım. Erkek kardeşim askerdi onu çağırttırdım. Ben de İzmir’den geldim. Hep beraber Isparta Doğancı kabristanına defnettik babamı. Cenazesinde Ispartalı ağabeyler de vardı. Allah rahmet etsin... Annem hayatta...